

پنجشنبه 25 اردیبهشت 1399 - 20 رمضان 1441 - 14 می 2020

لغو امتیاز تنباکو به واسطه فشار ناشی از فتوای "میرزای بزرگ شیرازی" (1270 ش)

لغو امتیاز تنباکو به واسطه فشار ناشی از فتوای "میرزای بزرگ شیرازی" (1270 ش)، پس از این که ناصرالدین شاه قاجار در سفر به فرنگ، دچار کم پولی می‌شد، امتیاز کشت، تولید و فروش تنباکو به مدت بیش از نیم قرن را به یکی از سرمایه‌داران انگلیسی به نام تالبوت واگذار می‌کرد تا خرج عیاشی‌های خود در غرب نماید. وقتی خبر در کشور می‌پیچد با مخالفت علما و مردم مواجه می‌گردد و پس از مبارزات گسترده و گذشت هفده ماه از امضای قرارداد تنباکو، میرزای بزرگ شیرازی در فتوای مشهور خود، استعمال تنباکو را در حکم محاربه با امام زمان (عج) اعلام می‌کند و به شاه هشدار می‌دهد که در صورت عدم لغو قرارداد، فرمان جهاد صادر خواهد کرد. سرانجام پایداری علما و حمایت مردم، ناصرالدین شاه را به پرداخت غرامت به تالبوت انگلیسی و لغو قرارداد مجبور ساخت. فتوای تاریخی تحریم تنباکو، توطئه‌ای را که به دست ناصرالدین شاه قاجار با واگذاری امتیاز دخانیات ایران به انگلیسی‌ها در حال شکل گرفتن بود در نطفه نابود کرد. صدها بیانه شبه‌ای امنیت در محکومت کابرد سلاح‌های شیمیایی عراق (1366 ش)، به دنبال عملیات پی در پی قوای جمهوری اسلامی ایران در جبهه‌های غرب و جنوب در فروردین 1366 ش، عراق، بار دیگر سلاح‌های شیمیایی را در مقیاس وسیع به خدمت گرفت. در این حال ایران از دبیر کل سازمان ملل درخواست اعزام هیئت کارشناسی بررسی کاربری سلاح‌های شیمیایی را نمود. و عراق نیز برای آن که از ایران عقب نماند با ادعای کاربری سلاح‌های شیمیایی از طرف ایران، درخواست مشابهی را عنوان کرد. هیئت کارشناسان از سوم تا چهاردهم اردیبهشت آن سال از دو کشور بازدید به عمل آورد و به کارگیری سلاح‌های شیمیایی از جانب عراق را در سطحی گسترده، اعلام نمود. در نتیجه، دبیر کل سازمان ملل، گزارش هیئت را تقدیم شورای امنیت کرد و آن شورا در رسیدگی به گزارش هیئت و نامه دبیر کل، در 25 اردیبهشت 1366 برابر با 14 می 1987 بیانه‌ای صادر و اعلام کرد که غیرنظامیان در ایران، بر اثر سلاح‌های شیمیایی مجروح شده‌اند. شورا در آخر بیانیه، بدون ذکر نام از کشور عراق، کاربرد تسلیحات شیمیایی را به شدت محکوم نمود. این بیانیه با آن که متناسب با اهمیت فاجعه نبود، لیکن عکس العمل جهانی قوی و مناسبی را به نفع جمهوری اسلامی ایران برانگیخت و کشورها و سازمان‌های بسیاری، عراق را به خاطر کاربرد مجدد سلاح‌های شیمیایی محکوم کردند. روز 25 اردیبهشت ماه روز بزرگداشت حکیم ابوالقاسم فردوسی، بزرگ‌ترین حماسه سرائی ایران و یکی از حماسه سریان بزرگ جهان است. وی در سال 319 یا 320 ش برابر با سال 329 ق در طوس متولد شد. شهرت جهانی فردوسی، به خاطر کتاب شاهنامه است که وی سرودن آن را از دوران جوانی آغاز کرد، تا پایان عمر، بارها آن را بررسی و ویرایش کرد و بر غنای آن افزود. شاهنامه، گنجینه میراث هزار ساله ملت و کشور ایران و دایرةالمعارف فرهنگ و تاریخ ایرانیان است. آن گونه که فردوسی می‌گوید، سرودن شاهنامه، سی سال طول کشید. این اثر جاویدان فردوسی که در شمار بهترین آثار حماسی عالم است، در حدود پنجاه هزار بیت دارد و تاکنون به زبان‌های مختلف دنیا ترجمه شده است. شاهنامه فردوسی بر اثر نفوذ شدیدی که در میان طبقات مختلف ایرانیان یافت، در همه ادوار تاریخی بعد از قرن پنجم هجری مورد توجه بود چنانکه همه شاعران حماسه گوی ایرانی تا عهد اخیر تحت تاثیر آن بوده و از آن پیروی کرده‌اند. فردوسی در حفظ جانب امانت هنگام نقل مطالب، به کار بردن نهایت مهارت در وصف مناظر طبیعی و میدان‌های جنگ و قهرمانان منظومه خود و نیز ذکر حکم و مواعظ دلپذیر، کمال توانایی را نشان داده است. فردوسی در بیان افکار و نقل معانی و رعایت سادگی زبان، صراحت و روشنی سخن، انسجام، استحکام و منانت کلام در درجه‌ای از قدرت است که کلامش همواره در میان استادان، نمونه اعلائی فصاحت و بلاغت شمرده شده و به منزله سخن سهل و ممتنع تلقی گردیده است. برای بزرگداشت مقام این شاعر و سخن‌سرای نامی، روز 25 اردیبهشت هر سال به نام حکیم ابوالقاسم فردوسی نامگذاری شده است تا فرصتی فراهم آید که علاوه بر شناساندن این شخصیت بزرگ ادبی به اقشار مختلف مردم، زمینه حفظ این گنجینه و میراث غنی در همگان افزون گردد. فتح مکه و معظمه توسط سپاهیان اسلام به فرماندهی پیامبر اسلام بنا به روایت (98)، به دنبال نقض پیمان صلح حدیبیه توسط کفار قریش - که در سال ششم هجری میان پیامبر و قبیله‌های قریش امضاء شده بود - سپاه ده هزار نفری اسلام به فرماندهی حضرت محمد (ص) شهر مکه را فتح کرد. پیامبر اسلام (ص) پس از فتح مکه، اهالی آن را امان دادند، در حالی که آن‌ها در مقابل گسترش اسلام مقاومت کرده و پیامبر اکرم و بسیاری از مسلمانان را آزار و شکنجه داده بودند. این رفتار محبت‌آمیز پیامبر، باعث شد تا قبیله‌های قریش به اسلام ایمان آورد. بدین ترتیب، مکه بدون هیچ گونه درگیری و خونریزی فتح شد. سپس حضرت محمد (ص) گروهی را به اطراف مکه فرستاد تا بتخانه‌ها را ویران کنند و خود نیز به همراه امام علی (ع) بت‌های داخل خانه‌های کعبه را درهم شکستند. فتح مکه را در دوم ماه رمضان سال هشتم هجری نیز گفته‌اند. فتح مکه و معظمه توسط سپاهیان اسلام به فرماندهی پیامبر اسلام بنا به روایتی (98)

به دنبال نقض پیمان صلح حدیبیه توسط کفار قریش - که در سال ششم هجری میان پیامبر و قبیلهٔ قریش امضاء شده بود - سپاه ده هزار نفری اسلام به فرماندهی حضرت محمد(ص) شهر مکه را فتح کرد. پیامبر اسلام(ص) پس از فتح مکه، اهالی آن را امان دادند، در حالی که آن‌ها در مقابل گسترش اسلام مقاومت کرده و پیامبر اکرم و بسیاری از مسلمانان را آزار و شکنجه داده بودند. این رفتار محبت‌آمیز پیامبر، باعث شد تا قبیلهٔ قریش به اسلام ایمان آورد. بدین ترتیب، مکه بدون هیچ گونه درگیری و خونریزی فتح شد. سپس حضرت محمد(ص) گروهی را به اطراف مکه فرستاد تا بتخانه‌ها را ویران کنند و خود نیز به همراه امام علی(ع) بت‌های داخل خانه‌ها را به کعبه را درهم شکستند. فتح مکه را در دوم ماه رمضان سال هشتم هجری نیز گفته‌اند.